

Phẩm 11: TỰ YÊU THƯƠNG BẢN THÂN

Đức Phật trụ tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ, đang giảng dạy chánh pháp cho đông đủ Tăng chúng.

Nhân ngày rảnh rỗi, vua Ba-tư-nặc đi đến nơi Phật ngự. Đến nơi, vua xuống xe, cất lọng, vòng tay tiến đến trước Đức Phật cúi lạy sát đất rồi lui về chỗ ngồi.

Đức Phật hỏi nhà vua:

–Đại vương từ đâu đến đây mà y phục nhàu nát, dáng người tiều tụy vậy?

Nhà vua liền rời chỗ ngồi, gạt lệ bạch:

–Hoàng thái hậu, mẹ con vừa từ già cõi đời. Con theo hầu, đưa tiễn hoàng cữu đi an táng, lo liệu xong con mới trở về. Gần đây được Đức Thế Tôn hạ cố quang lâm đất nước quê mùa của con, lòng con hiện đang đau thương sầu khổ, đang mong mỗi lời dạy của Thế Tôn. Tánh con ngu ám, tâm con bị mê hoặc bởi những lời sai quấy, đến nay mới được giải tỏa, chính nhờ lời dạy sáng suốt, chí lý của Đức Thế Tôn: “Ưu bi khổ não đều do ân ái mà ra”. Mỗi khi nghĩ tới lời giáo huấn ấy, con nghĩ đó thật là điều thế gian khó được nghe.

Đức Thế Tôn bảo nhà vua:

–Đại vương hãy trở lại chỗ ngồi và lắng lòng nghe kỹ.

Đức vua thưa:

–Dạ vâng!

Đức Phật dạy:

–Chúng sinh không luận là già hay trẻ, giàu hay nghèo, đã mang thân này đến ngày mạng chung, không ai không bị chia ly, tan rã. Ví như hoa mùa xuân màu sắc không thể tươi mãi, khi kết hạt thì hoa rụng, lúc quả chín thì hoa lìa cành. Núi báu Tu-di đến khi kiếp tận cũng phải tan nát. Đại dương bao la sâu thẳm còn có lúc khô kiệt. Mạng sống con người vô cùng nguy cấp, người có trí không trông cậy vào nó, chỉ có tu tập đức hạnh, tinh chuyên hành đạo.

Đức Thế Tôn nói bài tụng:

Thân mạng như quả chín

Thường lo sợ rụng rơi

Do sinh nên có khổ

Không chết, nào có ai.

Như dòng sông chảy xiết

Lắng chìm vào đại dương

Mạng người cũng như thế

Tan hủy không hoàn quy.

Đức Phật lại dạy vua:

–Vua Giá-ca-việt-la thống lĩnh bốn cõi, khi đi tuần tra có bảy báu theo cùng, tuy thọ một ngàn tuổi cũng không tránh được cái chết. Các vị trời phước đức khi muốn ăn thì các món ăn tự hiện, đến khi phước hết cũng phải mạng chung. Tỳ-kheo phá ác, nội tâm hoàn toàn trú trong thiền định, không dao động trước vinh hoa, lợi dưỡng, ý chí kiên định như núi, thành bậc Chân nhân có uy thần mà còn phải diệt độ. Đức Như Lai dùng phương tiện trí ứng hiện thân tại thế gian, báo thân của Như Lai như Kim cang, hào quang chiếu sáng hơn ngàn thế giới, trùm khắp cõi cứu độ chúng sinh. Bạc Hùng Sư có đủ mười lực tại thế gian còn thị hiện nhập Niết-bàn. Người thế gian, sinh mạng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

chẳng lâu dài nhanh như ánh chớp, mau như cơn gió thoảng qua, vương vị vinh hiển chỉ như giấc mộng mà thôi. Suy xét từ xưa đến nay, con người từ vô thủy đã luân chuyển không dừng trong năm đường. Nếu thấy được sự thật giải thoát nên quay về với chân lý.

Đức Phật vì vua nói bài tụng:

*Như sông chảy xiết
Trôi qua chẳng lại
Cũng thế mạng người
Mất không hoàn cố
Dẫu ngàn tuổi thọ
Chết tránh được đâu.
Hợp tất phải ly
Lấy gì nương tựa
Ba cõi không an
Thấy đều tan rã
Khoái lạc cõi trời
Phước vong đọa xứ.
Tâm bền tợ đất
Đức nặng dờng non
Bạc thánh vô nhiễm
Tịch lặng thần sâu.
Báo thân phước đức
Sở nguyện tròn đầy
Phương tiện Như Lai
Nê-hoàn thị hiện.*

Bấy giờ vua Ba-tư-nặc lại bạch Phật:

–Sao gọi là tự yêu thương bản thân? Sao gọi là tự phòng hộ bản thân?

Đức Phật dạy:

–Câu hỏi ấy thật là tốt lành! Đại vương hãy lắng nghe. Con người sinh ở thế gian, do tứ đại hợp thành, tâm tánh ngu si, chất chứa phiền não nên phạm các lỗi lầm sát sinh, trộm cắp, tà dâm, nói dối, không tin đạo hạnh. Đó là không tự yêu thương bản thân. Nếu huân tập điều thiện, làm điều nhân, tuệ quán thế gian chẳng phải thường tồn, tin rằng chết rồi lại sinh, lòng tưởng nhớ ba bậc tôn quý, vâng theo giới để nhiếp tâm, giữ đức tin đạo thuần thực, giữ lễ độ bằng niệm khiêm cung, hiếu thuận chí thành. Người ấy ở tại thế gian là bậc biết tự yêu thương bản thân. Người biết tích lũy công đức lành, thân không làm điều sai quấy, quyết chí tu tập hành trì theo đạo giải thoát sẽ được chư Thiên tại cõi trời theo hộ vệ, không luận là nam hay nữ, các hành nghiệp đã làm đều tự thân hưởng thọ, bình đao không thể làm thương tổn, hổ dữ không thể làm hại. Phương pháp tự phòng hộ bản thân chỉ có vâng giữ giới hạnh.

Đức Phật vì vua Ba-tư-nặc nói bài tụng:

*Người làm việc ác
Khoái ý ngu si
Không thể tự tỉnh
Lãnh khổ về sau
Sinh hạnh chẳng lành*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Chết đọa ác đạo
Vào ngục vô gián
Không chỗ tựa nương.
Người biết thương thân
Cẩn tâm gìn giữ
Điều thân theo chánh
Phước cảm chư Thiên,
Bậc có tín hành
Được Thánh khen ngợi
Thương thân như thế
An lạc, không lo.
Hạnh ác hại thân
Kẻ ngu xem dễ
Hành thiện thật an
Người ngu cho khó.
Tin pháp, trì giới
Trí tuệ trau dồi
Chư Thiên hộ vệ.
Bậc trí thích Từ
Không tà, nhân, ái
An ổn không lo
Diệt trừ phẫn nộ
Do đó thoát khổ.*

Đức vua nghe xong bài pháp, tâm niệm u mê, sai lầm được giải tỏa liền đến trước Đức Phật nhận lãnh năm giới. Quan quân theo hầu đều phát khởi tâm đạo. Trời, Rồng, Quỷ, Thần đều vui thích lắng nghe.

M